

[Finansministeren.]

arbejderklassen, men den fører til det, man ville undgå, at hele samfundet bliver fattigere.

Men hvad er så den udvej, regeringen anviser?

Jeg udtalte i min finanslovtale, at regeringen fortsat vil stille mod at tilvejebringe et overskud på statsbudgettet, og jeg tilføjede, at dette ville være et væsentligt led i prisstabiliseringspolitikken.

Jeg synes ikke, dette med rette kan kaldes uklart eller famlende. Hvis der er et købekraftpres i samfundet som følge af, at befolkningens opsparing ikke holder mål med den investeringsindsats, genopbygningen af erhvervslivet kræver, så må vi neutralisere dette købekraftpres ved at sikre den nødvendige offentlige opsparing. Det offentlige må give færre penge ud, end det tager ind gennem skatter og afgifter. Det er den politik, som har været ført med held her i landet de sidste tre år, og det er den politik, vi ønsker at fortsætte, men naturligvis tilpasset til den forhåndenværende økonomiske situation, således at den offentlige opsparings størrelse tilpasses efter, hvor stort købekraftpresset er.

Jeg synes, dette udgangspunkt er ganske klart, og jeg kan ikke tænke mig, at det virker chokerende nyt på nogen i denne sal. Jeg vil imidlertid som en selvfølge tilføje, at denne grundindstilling jo ingenlunde udelukker politisk forhandling om, hvilke forholdsregler man skal benytte sig af for at tilvejebringe det overskud på statsbudgettet, som anses for nødvendigt.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard inddrog Marshallpengene i billedet og påpegede, at de kronebeløb, der blev indbetalt til nationalbanken som modydelse for Marshallhjælpen, blev større som følge af devalueringen. Det ærede medlem nævnte et tal på 200 mill. kr. og anførte, at dette beløb måtte tages med i betragtning ved overvejelserne over, hvor stort overskuddet på statsbudgettet burde gøres. Denne betragtning er også gjort gældende i den økonomiske oversigt, som er udarbejdet af det økonomiske sekretariat. Det bør dog tilføjes, at Marshalltildelingerne til Danmark, opgjort i dollars, viser en nedadgående linie, og selvom indbetalingerne til specialkontoen i nationalbanken vil blive noget større som umiddelbar følge af devalueringen, vil dette

stabiliserende moment kun være af forholdsvis begrænset varighed. Jeg er imidlertid enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i, at der bør tages hensyn hertil ved fastlæggelsen af finanspolitikken og pengepolitikken.

Som jeg omtalte udførligt i min finanslovtale, er forholdet imidlertid det, at devalueringen vil medføre visse ikke helt ubetydelige merudgifter på statsbudgettet i de kommende år. Samtidig vil skatteindtægterne blive noget mindre som følge af de i foråret gennemførte skattelettelser. Fortsætter vi med de gældende skattesatser og med bevilling af udgifter ud fra samme retningslinier, som hidtil er fulgt, vil overskuddet på statsbudgettet tendere mod fremover at blive mindre. Dette fremhævede jeg i min forelæggelsestale, og det var på baggrund heraf, at jeg konkluderede i, at mulighederne for nye skattelettelser forekom mig at være meget små.

Denne opfattelse holder naturligvis ikke stik, såfremt det skulle vise sig, at der er mulighed for at reducere statens udgifter fremover. Muligheden herfor synes at tiltrække sig særlig interesse i øjeblikket. Samtlige ordførere for de andre partier har talt indtrængende om, at der måtte vises større sparsommelighed på statsbudgettet. Jeg vil naturligvis ikke på forhånd benægte muligheden af, at besparelser kan nås, men jeg må uægtelig som den højtærede statsminister mene, at man positivt bør påpege de områder, hvor det skal kunne ske, fremfor at bevæge sig i almindelige henstillinger og påstande. I så fald kan der være al anledning til en drøftelse. Jeg kan dog ikke afholde mig fra den bemærkning, at der jo her er tale om et anliggende, som er fælles for rigsdagens finansudvalg, for dette høje ting og for ministeriet. Det er rigsdagen — eller i hvert fald rigsdagens flertal —, som i sidste instans er herre over, hvorledes finansloven og tillægsbevillingsloven kommer til at se ud. Jeg siger ikke dette for at løbe fra et ansvar, men jeg tror, det er fuldt sagligt berettiget at hævde, at finansudvalget og rigsdagen hidtil har haft alle muligheder for at gøre deres synspunkter gældende og eventuelt anvise vejene til besparelser. Opfordringerne til nu at vise større sparsommelighed vil jeg derfor betragte som ikke alene rettet til mig og til regeringen.